

U tichého staveniště maringotka

Rozbřesk mosty stínů  
Svařil plamenem  
Stín jeřábový  
K maringotce vede

Stínem tím pán Umbrtkapán  
Nad ránem se šourá  
Přinapuchlou tváří, coby plnovouse  
Nese, podpírá roj včel  
Hrubou silou odchlipuje plát  
Zahnizďuje v maringotku včely  
V úl ji mění

Včely pána Umbrtky jsou prejtonosné  
Sedají na prasata, co rozkvétají zjara  
Která bují  
Jejichž koryta hle! sen o perle vytěsňují  
Ten o perle hozené a skryté

Prejtonosné včely na brav sedají  
A prasata opylována  
Masem jedno druhého  
Však zabřezly by bachyně i bez toho  
Tovížejo  
Vždyť je jich všude tolik  
Prasat u struků a koryt  
Která rozkvétají zjara  
Na ně prejtuvčely sedají  
A s nožičkama buclatýma  
Do úlu se vrací

Z těžkých šedých pláství  
Stáčí Umbrtka pán prejt  
Když si na něm pochutnává  
Hladí ji po hlavohrudi  
Jednou rukou mlsá  
Druhou hladí včelí královnu

Tak užírá pán Umbrtkapán prasata  
Tak, aniž by co o tom tato věděla

V maringotce-úlu mezi plástvemi  
Uvězněny bulvy, kosti, modráky  
Pod živoucími půltunami křídel  
Vytřeštěné v bzucení a pohybu  
A vytřeštěné do pohybu zazděny  
Jako hračky nekřtěněte v předsálí

Umbrtka tam navždy zaklel  
Zakul do slaného tlení  
Pod živými půltunami kusadel a křídel

Dělníky, kteří si moc přispali